

Foto: Anna Kovačič

VZPOMÍNKA NA HANU ZAGOROVOU

Muselo to být někdy kolem 1. československého beatového festivalu v Lucerně v roce 1967. Ona už byla známá ostravská zpěvačka, znal jsem některé její nahrávky s Ostravským rozhlasovým orchestrem, nejspíš z rozhlasové Houpačky manželů Černých. Pamatuju si třeba písničku, co se jmenovala, myslím, Svatej kluk nebo tak nějak. Na festivalu ovšem zpívala se skupinou Flamingo, dokonce se tehdy pro mne překvapivě pokoušela i o soulové písničky z repertoáru Arethy Franklin. Já byl tehdy úplně na začátku kariéry, naprosto neznámý amatér, kterého ovšem právě tahle muzika vystřelila nahoru. Určitě se pak musela objevit v pražském vršovickém New Clubu, kde se scházela po nocích pražská bigbítová špička a jako hosti tam chodili i muzikanti z jiných kapel, které na festivalu hrály, tedy i Flamingo. A tam jsme se nejspíš museli osobně seznámit. Ani ve snu mě tehdy nenapadlo, že spolu jednou budeme pracovat. Zatímco já jsem se etabloval jako, dnešní mluvou řečeno, rocker, ona směřovala k popu a poté, co se přestěhovala do Prahy, natočila svoje první opravdovské hity, všichni už znali Bludičku Julii a taky už se vědělo, že má blízko k šansonově laděným textům. Není divu, měla přece hereckou průpravu a některé takové texty si už taky psala sama.

Když pak po pár letech nastoupila „normalizace“, moje muzika se stala více méně nežádoucí a po rozpadu mé kapely Framus Five jsem se ocitl na dlouhou dobu úplně na dně, bez práce i bez naděje. Když mi muzikanti utekli k popu, rozhodl jsem se k podobnému zoufalému kroku i já. Ukázalo se ovšem, že kromě muziky, kterou jsem dělal, jsem pro tehdejší „znormalizovanou“ agenturu Pragokonzert nežádoucí i já osobně. A tehdy, když mě vyhodili ze souboru Evy Pilarové, kde jsem měl nastoupit právě po Hance, která odešla budovat vlastní projekt, mi ona nabídla spolupráci. Já jsem ji upozorňoval, že mě Pragokonzert v žádném případě nechce, ale ona mi řekla: Neboj, já si tě vydupám! A dokázala to, dodnes nevím, jak se jí to povedlo. Pozor, v té době zdaleka ještě nebyla v té superslavné pozici mnohonásobné slavičky. To ještě nebyla ta pozdější „Zagorka“. Tehdy to byla jen charakterní holka, co

si nenechala od bolševiků jen tak něco líbit, a to ani kvůli obavám o teprve se rozvíjející vlastní kariéru. Na takové věci se nezapomíná, to jsou okamžiky, které svědčí o lidském charakteru. A když jsme začali připravovat společný zájezdový program, byla to ona, kdo mě nabídl Jiřímu Suchému, Ferdovi Havlíkovi a Jiřímu Císlarovi do divadla Semafor, kde hledali někoho na roli truhláře Petra do rodící se inscenace slavné Kytice. Tam jsme spolu zpívali slavný duet Miláčku, asi to nejlepší, co z naší spolupráce vzešlo. Hanka byla u mého seznámení s mou ženou, byla i mou svědkyní na naší svatbě a možná že právě ona je tou soudičkou, co našemu manželství přinesla to štěstí, že vydrželo dodnes – letos to bude už 50 let. Pracovali jsme spolu mezi roky 1972 a 1975. Pak jsem odešel budovat znovu své vlastní projekty a její hvězdný nástup na trůn československé pop-music už jsem sledoval jen zpovzdálí. A i když jsme se potkávali tehdy jen zřídkka, myslím, že náš osobní vztah zůstal stejný. Když v devětaosmdesátém podepsala Několik vět (aniž bych to tenkrát tušil, dokonce o něco dřív než já) a měla „zaracha“ – ona, nejslavnější slavičky, zatímco já, rockový rebel, paradoxně žádného zaracha nedostal –, ocitli jsme se zase po létech na jedné lodi a já byl moc rád.

Prožili jsme v té naší branži spoustu let, každý trochu jinak, i když jsme skoro stejně staří (nebo možná mladí, kdo ví?), ale ta léta strávená společně byla pro mě nesmírně důležitá, osobně, kariérně, a to v dobrém i ve zlém. Pamatuju si na naše návštěvy u nich doma v Petřkovcích, na starou tetu Trudu, která nám tam věštila osud z ruky, na Hančinu maminku, sestru Evelynu. A taky na Hančin statečný souboj s vážnou krevní chorobou, který roky sváděla v plném zájezdovém koncertním nasazení. Ale hlavně si pamatuju na skvělou holku, na kterou je prostě spoleh... a to se počítá!

Michal Prokop
(uvedeno v knize Petra Macka
Naprosto nezbytná Hana Zagorová)